

Mál nr. 439/2020**M og
V vegna ábyrgðartryggingar A****Ágreiningur um hvort bótaskylda vegna slyss á vinnustað sé til staðar.****Gögn.**

Málskot dags. 26.11.2020 ásamt fylgiskjölum.

Bréf V dags. 08.01.2021 ásamt fylgiskjölum.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 5. nóvember 2018 hafi M slasast við störf sín hjá A. Slysið hafi atvikast með þeim hætti að M hafi verið í kaffihléi á kaffistofu starfsmanna þegar hann stóð upp og rak höfuðið harkalega í sperru í loftinu, og hlaut af því líkamstjón. Slysið hafi hvorki verið tilkynnt til lögreglu né Vinnueftirlitsins og aðstæður á slysdegi því ekki teknar út. M telur auðséð að lofthæð í rýminu hafi verið ófullnægjandi og leitt til slyssins. Vísar M máli sínu til stuðnings til laga nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum þar sem segi að á vinnustað skuli gætt fyllsta öryggis og góðs aðbúnaðar og hollustuháttar, auk byggingarreglugerðar nr. 112/2012 og reglna um húsnæði vinnustaða nr. 581/1995. Eftir slysið hafi aðstæður á kaffistofunni verið teknar út af starfsmanni váttryggingafélags og metnar ófullnægjandi. Hafi uppröðun húsgagna og annarra muna á kaffistofunni í kjölfarið verið breytingar gerðar til að koma í veg fyrir annað slys. Á grundvelli framangreinds hafi M gert kröfu um bætur úr ábyrgðartryggingu A hjá V en V hafi hafnað kröfunni með tölvupósti 13. nóvember 2020. M gerir ýmsar athugasemdir við rökstuðning V fyrir höfnuninni. Þannig sýni ljósmyndir af aðstæðum glöggt að lofthæð hafi ekki náð 2,2 metrum, auk þess sem flatarmál gólfplatar liggja ekki fyrir né hve margir starfsmenn voru á svæðinu. Verði því ekki séð hvernig fermetrafjöldi í hlutfalli við lofthæð skipti máli varðandi úrlausn þessa ágreinings. Þá hafi M neyðst til þess að setjast undir súðina, enda hafi hann einfaldlega sest í laust sæti, auk þess sem öll sæti hafi, fyrir áður nefndar breytingar, verið undir súð. Í öllu falli sé það fráleit niðurstaða að ætla M að bera allt tjón sitt sjálfur, enda verði slys hans rakið til þess að aðstæður voru ekki í samræmi við lög og reglur.

Í bréfi sínu til nefndarinnar tekur V fram að M beri sönnunarbyrðina fyrir því að slys hans verði rakið til saknæms aðbúnaðar sem A geti borið ábyrgð á eða saknæmra mistaka annarra starfsmanna A. M byggi á því að lofthæð á kaffistofunni hafi verið ófullnægjandi þar sem hún hafi ekki alls staðar náð 2,5 metra hæð. Samkvæmt 32. gr. reglna um húsnæði vinnustaða geti kaffistofa verið undir hallandi lofti, svo fremi að flatarmál þess svæðis sem er með lofthæð sem er meiri en 2,2 metrar sé meira en 1,2 fermetrar á hvern starfsmann. Ekki verði annað séð en að sá áskilnaður sé uppfylltur og hafi M ekki lagt fram nein gögn er sýni fram á hið gagnstæða. M hefði umrætt sinn átt val um að verja neyslhléi sínu fremur í matsal A, en þar sé full lofthæð. Þá hefði hann getað valið sér sæti á kaffistofunni á svæði með meiri lofthæð. Lofthæðin hafi svo ekki getað komið M á óvart þar sem hann hefði margoft nýtt aðstöðuna áður og hefði honum þá borið að sýna eðlilega aðgát er hann reis úr sæti sínu. Slys M verði því aðeins rakið til eigin gáleysis hans. Hvað varði tilkynningu um atvikið til Vinnueftirlitsins sé það svo að einkenni M hafi ekki verið sett í samhengi við slys hans fyrr en einhverjum mánuðum síðar og hafi A þá tilkynnt um það. Sönnunarbyrði verði því ekki lögð á A af þeim sökum að tilkynning hafi ekki átt sér stað samstundis. Er bótaskylda því hafnað.

Álit:

Svo bótaskylda úr ábyrgðartryggingu A sé fyrir hendi verður að sýna fram á að athafnir eða athafnaleysi A, eða aðila sem það ber ábyrgð á, hafi leitt til umrædds tjóns og er það tjónþoli sem ber sönnunarbyrðina fyrir því. Af gögnum sem liggja fyrir nefndinni má ráða að M hafi haldið áfram vinnu á slysdegi og virðast einkenni hans ekki hafa komið í ljós fyrr en daginn eftir, þegar hann var fluttur með sjúkrabifreið á bráðamóttöku, eftir að hafa sortnað fyrir augum og fengið yfirliðstilfinningu auk þess að hafa verið með sáran höfuðverk frá því um morguninn. Virðist sem

einkenni hans, m.a. höfuðverkur, svimi og ljósfælni, hafi ekki verið tengd við umrætt atvik fyrr en nokkru síðar, þegar M var greindur með „post-concussion syndrome.“ Af framansögðu leiðir að það verður ekki metið A til sakar að hafa ekki tilkynnt Vinnueftirlitinu samdægurs um atvikið, sbr. 1. mgr. 79. gr. laga um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum og verður því ekki vikið frá almennum sönnunarreglum á grundvelli þess. M byggir kröfu sína á því lofthæð hafi verið of lítil og að kaffistofan hafi ekki uppfyllt áskilnað 32. gr. reglna um húsnæði vinnustaða nr. 581/1995, en ákvæðið er í D-kafla reglnanna sem fjallar um kaffi- eða matstofur og er svohljóðandi: *Lágmark gólfplatarmáls skal vera 1,2 m² fyrir hvern mann. Hæð undir loft skal vera minnst 2,5 m. Sé loftið hallandi má þó reikna með þeim gólfleti þar sem hærra til lofts en 2,2 m.* Samkvæmt ákvæðinu er ljóst að lofthæð undir 2,5 metrum er heimil sé loft hallandi en þá megi útreikningur lágmarksgólfplatar aðeins miða við það svæði þar sem lofthæð er meiri en 2,2 metrar. Meðal gagna málsins eru ljósmyndir af umræddri kaffistofu og má greina af þeim að lofthæð í hluta rýmisins er minni en 2,2 metrar enda er loftið hallandi. Hins vegar liggja ekki fyrir upplýsingar um flatarmál gólfplatar á því svæði sem lofthæð er yfir þeim mörkum, né hefur nefndin upplýsingar um fjölda starfsmanna. Er ekki sýnt fram á að umrædd kaffistofa starfsmanna hafi verið í andstöðu við þetta ákvæði eða annan áskilnað um aðbúnað á kaffistofum. Verður því að líta svo á að M hafi ekki tekist að sýna fram á að tjón hans megi rekja til atvika sem A beri skaðabótaábyrgð á. Er því óhjákvæmilegt að hafna kröfu hans.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta vegna líkamstjóns úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík 2. febrúar 2021
Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson, lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.